

Hier ben ik

In het notitieboekje had ik het nauwkeurig vermeld: de jurk met zwarte strik, de gebloemde regenjas, het fluwelen hoedje met voile en de slangenleren tas met vergulde sluiting. Een die een chique klik liet horen. Met een poederdoos erin, geërfd van mijn oma.

Verdomme, als die maar goed terecht kwam. Ik had de tas na die avond weer mee moeten nemen, helemaal niet aan gedacht.

Op zich wel jammer dat ik hem niet meer heb kunnen uitleggen waarom ik het deed. Misschien had ik iets eerlijker moeten zijn en hem bewust moeten maken van zijn idioterie. Dan had hij nog iets aan zichzelf kunnen doen en was hem dit bespaard gebleven.

Hij had het sowieso niet lang volgehouden, deze afwijking. Wie tolereert zoiets nou in onze omgeving. Het is ronduit onacceptabel iemands identiteit af te pakken, mijn wezen, het vrouwelijk ik. Hoe heeft hij het in godsnaam in zijn hoofd durven halen zich met mij te meten, met mijn unieke sekse.

Het werd onontkoombaar, ik moest ingrijpen. Twee dagen geleden wist ik het zeker toen ik wakker schrok uit een beklemmende droom. Zijn lompe mannenbenen die in mijn hoge sandalen wiegend over de boulevard bewogen. De losgeraakte zwarte strik dansend in de holte van zijn knieën. Ik probeerde het te grijpen, maar viste er steeds naast en viel voorover. Hij liet me liggen, keek met dedain op mij neer en tuitte zijn roodgeverfde lippen. Ik haatte hem in de droom, hij had mij verraden. De volgende dag wist ik dat ik het moest doen. Hem verlossen van zijn waanzin, de verloochening van zijn mannelijkheid. Hij zou doodongelukkig zijn geworden, dat was zeker.

In de poederdoos had ik de juiste dosis witte heroïne verstoppt. Zijn ogen straalden toen ik hem het goedje overhandigde.

Dat was gisteren en nu was hij dood. Ik hoopte dat hij tenminste nog een leuk feestje had gehad. Als afscheid van zijn eigen verwarde leven, zijn laatste dag als vrouw. Ik vocht tegen de tranen bij de herinnering aan het moment waarop hij de poederdoos opende. Aan zijn zachtaardige blikken en gracieuze bewegingen.

Ik had de vrouw in hem vermoord, zijn wezen, zijn verkozen sekse. Mijn dierbare.

Ik opende het notitieboekje.

'Retour' schreef ik erin en klapte het dicht. Voorgoed.